

Hana Militká
13 povídek
Pro Klub Knižomolů

Hana Militká

13 povídek pro Klub Knihomolů

Povídky

*Povídky se povídají,
písničky se zpívají.
Proč nám někdy vykouzlí slzu?
Některé nechají nás bez odezvy?*

*Důležitý je obsah, náplň.
A něco navíc – co to je?
Přece srdíčko, city, bázně, láska.
Důležité jsou naše naděje.*

*„Tohle je zas jen průměrná vztahovka,
takových jsou milióny!“
křičí někdo z davu, vůbec nic nenapsal.
Všechny taje tvorby jsou mu dávno známy.
Nedá mu, aby se neozval.*

*Domnívám se přesto, že je nejvzácnější
zachytit své vztahy, trable, sílu lásky.
Vést čtenáře příběhem, který má hloubku.
Uchvátí nás něčím, před všedností chrání.*

*Přeji svým čtenářům hodně dobrý život.
Ať jen projdou strastí bez úhony.
Jejich nezdary je jen vpřed posouvají.
Ať si užijí svých lásek, štěstí, dobré nálady.
Ať je dobří lidé před problémy brání.*

1. Moje politická kariéra

Malé ohlédnutí za obdobím povídek.

Doba, o které píšu, byla nádherná, protože jsme byli malí, mladí, pak trošku dospělí. Měli jsme plno iluzí i snů. Jako každý člověk.

Vzpomínka na dětství většinou zahřeje.

Na nedobré se raději nevzpomíná.

Píše se rok 1957. Je mi sedm let. Chodím do druhé třídy.

Nějakou záhadnou výměnou mezi spolužáky se mi dostal do ruky obtisk, který se může přilepit na sklo. Je nádherný, skví se červe-

nou, žlutou, modrou a jsou tam i nějaká pěkně napsaná tři velká písmena.

Uchovávám obtisk v učebnici češtiny, aby se mi neohýbal a neutrřela jeho kvalita.

Spolužák mě poučil, jak na to: "Hlavně dej pozor, aby se ti obrázek nepokrčil. Nejdřív obtisk namoč do misky s vodou. Nech ho chvílku namáčet. Ne moc dlouho. Za chvíli ho vyndej z misky. Drž ho za zadní stranu a přilož na sklo. Vydrží ti tam dlouho. Uvidíš, všichni ho budou obdivovat."

Moje nadšení nezná mezí. Dávám si opravdu záležet. Nalepuji ho v kuchyni na okno. Hned proti dveřím, aby byl všem na očích. Nikde není ani varháněk. Mám ze své práce obrovskou radost. Jsem průkopníkem moderních vynálezů v naší domácnosti.

Sourozenci, babička i maminka moje dílo obdivují.

Přichází táta z práce.

"Podívej, tati, jak se mi krásně povedlo přenést obtisk na okno. Je moc pěkný a má krásné barvy."

Táta se na něj koukne. Najednou celý zbrunátní. Cítím ve vzduchu velké dusno. Každou vteřinou mi hrozí přistát na hlavě velké facky.

"Co to má znamenat? Co to děláš za pitomosti?"

Nezmožu se na jediné slovo.

"Moje děti nebudou propagovat komunistický manýry. Vyvlastňování. Krádeže majetku!" hřímá táta.

Vůbec mu nerozumím.

"Vždyť je ten obtisk hezký. Povedl se mi," pípnu nesměle.

"A co je tam za písmena?" hřímá táta dál.

"JRD," pípám vystrašeně.

"Ty huso jedna pitomá, nevíš, co to znamená?"

"Ne," hlesnu se slzami v očích.

"Jednotné rolnické družstvo. Je to svinstvo, které páchají komunisti na ubohých majitelích pozemků. Ukradnou je, spojí a pak je nechají zarůst, protože nevědí, jak je obdělávat. A chudáci původní zemědělci nemají co jíst. Okamžitě to sundej, nebo tě zviksuju, žes to neviděla."

S pláčem seškrabávám své dílo. Nikdo nechápe mou uměleckou invenci.

Zanedlouho přichází 1. máj.

Máma podléhá našemu škemrání jít se podívat do Hradce na náměstí na průvod. A zpracovala tátu. Dalo jí to práci. Táta je odpůrcem komunistického křepčení, jak říkává. Ale máma to s ním umí. Prý kvůli dětem. Podívat se na alegorické vozy. Na průvod. A trošku se projít a udělat si hezký den. S nechutí souhlasí.

Jsem už nastrojená, připravená jako první a přešlapuji před domem.

Podívám se na náš dům nahoru a vidím, že se naše státní vlajka omotala kolem tyčky, na které visí. Vypadá to hrozně. Vlajka se přece jmenuje vlajka proto, že vlaje. Zachráním čest našeho domu. Musím na půdu a odmotám vlajku, aby zase pěkně vlála. Budu hrdina.

Na půdě musím přeskákat spoustu trámů, které leží na zemi a jsou součástí střechy. Mezi nimi je nasypaná škvára. Občas zakopnu. Škvára mi chroustá pod nohama. Vznáší se lehký oblak prachu. Okénko je pootevřené a trčí z něho tyč s vlajkou. Začnu tyčí otáčet na jednu stranu. Zjišťuji, že točím špatně. Napravím omyl, až odmotám celou vlajku. Chvilku se ještě kochám svým dílem.

Vlajka krásně vlaje ve větru. Mám skvělou náladu.

Běžím před dům, kde už je shromážděná celá naše rodina. Všichni čekají jen na mne.

"Kde se couráš?" spustil táta.

"Byla jsem na půdě. Naše vlajka byla celá namotaná na tyči. Musela jsem to spravít," prohlásila jsem hrdě s vědomím, že jsem celou rodinu zachránila.

"Ty huso pitomá, podívej se na sebe. Takhle s námi nikam nepůjdeš," vztekle prohlašuje táta.

"Copak jsi to vyváděla. Vždyť máš bílé punčocháčky. Koukej, jak jsou špinavé," podotkne smutně maminka.

Žádný dík, žádné uznání.

"Za trest zůstaneš doma," zakončil táta.

S pláčem se vracím.

Naši přišli za tři hodiny. Promoklí a zmrzlí. Popíjeli horký čaj, aby se zahřáli.

„Přes deštníky nebylo nic vidět," stěžují si.

„Jé, já se měla krásně. Byla jsem v teplíčku. Pustila jsem si televizi. Dávali přenosy z celého světa. Viděla jsem průvod v Praze, ve Varšavě, v Berlíně, v Moskvě. Nádhera."

„Příště ti zakážu koukat na televizi," říká táta neurčitě. Je zmrzlý a vztek ho dávno přešel. Sáhne do kredence, vytáhne flašku z tajného místa a naleje si do čaje panáka rumu. Máma po něm hodí bleskem z očí: „Táto, mírni se, nezbude mi do buchet. Víš, jak ti chutnají ty makové. Dávám do nich trošku rumu, aby byly veselejší."

Nikdo z nich nepochopil, jaký jsem obětavý a úžasný člověk. Nevděk světem vládne. Už nehodlám zachraňovat svou rodinu.

Těmito dvěma příhodami – obtiskem a vlajkou - neslavně začala a hned zase skončila moje politická angažovanost.

Chodím pilně k volbám. Bývám však poněkud rozladěná z koalic a tahanic a politického kupčení a mamonu. Politika je nutná, ale většinou se nějak zvrtně. Čím to asi je?

Manželé Halberštátovi se spisovatelkami na setkání v klubu Golem 2014

*Zleva: Dana Šianská, Renata Čechová, Jiří Halberštát, Hana Militká,
Květina Halberštátová. Vpředu zleva: Michaela Dodo Dostálová, Pav-
la Holanová*

2. Kdy už konečně?

Čekání je těžké.

Nesnáším čekání.

Čekání na vědění, na lásku, na úspěch.

Čekání na partnera, až přijde z práce.

Čekání, až se uzdravím.

Až mě šéf povýší.

Až pojedeme na dovolenou.

Kdy už konečně začneme žít ten pravý život!?

Je mi už skoro pět let. Kromě jiných velkých starostí převažuje jedna.

„Kdy už konečně půjdu do školky?“

„Musíš ještě trošku povyrůst. Až budeš velká, půjdeš do školky,“ říká maminka.

„Chci být už velká. Pak to všechno začne. Pak přijde ten správný opravdový život,“ říkám s nadšením.

„Jdi, ty brepto,“ směje se maminka.

Dlouho očekávaný den nastal.

Jdu do školky.

Maminka mě tam vede.

Ale nikdo mi předtím neřekl, že mě tam nechá samotnou.

Probřečím několik hodin.

Pak si pomalu zvykám.

Nepřišlo mi to jako ten pravý život.

I když – jsou tam dva bráškové, dokonce dvojčata. Stali se z nás kamarádi. Nevím, kterému z nich mám dát přednost. Který mě víc zajímá. Náš vztah zůstává v oblasti kamarádství. Mít dva ctitele mě tenkrát nenapadlo.

Těším se do školy.

Budu už velká. Naučím se spoustu zajímavých věcí.

Nemohu se dočkat.

Pak teprve nastane ten správný život.

Nastupuji do školy.

Poznávám nové spolužáky, nové věci.

Učení mě baví.

Těším se na prázdniny.

Všichni se těší na prázdniny.

Známky mám výborné.

O prázdninách si hraju na naší zahradě.

Nic zvláštního.

Přicházím na to, že ve škole je spousta zajímavějších věcí.

A tak to jde dál.

Pořád doufám, že přijde okamžik, kdy se přede mnou rozestře ten pravý život.

Skončím základní školu, střední školu. Pak najednou jsem přijata na JAMU, obor herectví.

Tam je taková spousta nových věcí, nových lidí, nových zážitků, že nestíhám přemýšlet o životě.

Šťastně dokončím vysokou, jdu do angažmá. Všechno rychle plyne.

Seznámím se se zajímavým mladým mužem.

Vezmeme se.

Začneme bydlet u jeho matky.

Musíme chodit přes její pokoj.

„Až budeme mít své bydlení, pak teprve začne ten pravý život,“ říkáme si navzájem.

Podarí se nám získat po dědovi pavlačový malý byt.

„Až si ho zařídíme, to teprve bude ono.“

Bereme si půjčku na zařízení bytu.

„Až ji zaplatíme, pak už budeme v klidu. Pak to začne být to pravé.“

Bereme si další půjčku.

Pak se stěhujeme do většího bytu.

Upravujeme ho. Vybavení řešíme půjčkou.

„Až ji zaplatíme, pak se budeme mít líp. Budeme si moct občas dovolit zajít na oběd do restaurace. Pak to teprve bude ono.“

Stěhujeme se do Prahy.

Hraji v několika filmech.

Manžel dostal zajímavou práci na Barrandově.

„Ještě si musíme zařídit tenhle pražský byt. Pak už se budeme mít krásně.“

Pomalů si zařizujeme byt.

Jde to ztuha.

Výdělky jsou malé.

„Ale až dostanu větší roli ve filmu, všechno se změní. Pak začne ten pravý život.“

Oba se snažíme. Pracujeme, co nám síly stačí.

Jednoho dne si položím zásadní otázku: „Kdy vlastně začne ten skutečný, opravdový život?“

Odpověď nenacházím.

„Je to opravdu závislé na tom, abychom měli o dvě skříně víc? Abychom měli červenou kuchyň, která se mi tak líbí, a ne bílou? Je to závislé na tom, abych měla víc oblečení i vícero bot? Kvůli tomu i další skříně a další botník?“

Nevím.

Nenacházím odpověď.

„Kdy tedy skutečně začne ten pravý život?“

Nikdo mi neporadí.

Jednoho dne se probudím. Podívám se z okna. Svítí sluníčko. Vy-
bízí k procházce v parku.

A najednou to přišlo.

Myšlenka.

Hluboké poznání.

Téměř šok.

„Vím to!“ křičím na manžela. Pak zmlknu. Manžel na mne zírá.
Čeká vysvětlení.

„Je to tady a teď.“

Nechápe.

„Ten pravý život už dávno máme. Probíhá právě teď. A právě tady, kde jsme. Žádný jiný, lepší nebo opravdovější život už nepříjde. Všechno, co prožíváme od narození až do současnosti, je to pravé. Musíme si to uvědomit. Musíme za to převzít odpovědnost. Musíme opravdu žít. Nic lepšího nepříjde. Přesně tohle je ten správný opravdový život,“ šeptám se slzami v očích. Jsou to slzy štěstí.

„Konečně jsem si uvědomila cenu všeho, co se děje. Každý okamžik je vzácný.“

Manžel mě popadne do náruče. Vášnivě mě líbá.

Oba slzíme. Jsme šťastni.

Není na co čekat.

Už dávno žijeme krásný, úžasný život.

Tady a teď.

